

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2026-338

27.3.2026

Trafikksforsikringsforeningen

Bilansvar

Regresskrav – lemping – unnskyldelighetsvilkåret – bal. § 13.

Klager kjøpte et kjøretøy som ble registrert i søsterens navn, og som skulle omregistreres til klagers navn når han fylte 18 år. Kjøretøyet var uforsikret. Klager hadde mekket på kjøretøyet og prøvekjørte det bort til en grusparkering, hvor han sladdet og påførte en bobil steinsprutskader. Trafikksforsikringsforeningen dekket skadene på bobilen på kr 600 672 og søkte regress hos klager i medhold av bal. § 13. Klager anførte at han ikke hatt intensjon om å skade noe eller noen, at kravet var urimelig høyt, og at det burde lempes. Klager mente det fantes formildende omstendigheter, blant annet hans helseutfordringer. Trafikksforsikringsforeningen mente at det hadde kravet i behold, da vilkårene for lemping ikke var oppfylt. Trafikksforsikringsforeningen mente at unnskyldelighetskriteriet knytter seg til forsømmelsen av å forsikre motorvognen/bruken av motorvognen til tross for manglende forsikringsdekning, og at det ikke forelå unnskyldende forhold knyttet til klagers bruk av bilen til tross for at han visste at kjøretøyet var uforsikret. Trafikksforsikringsforeningen mente at det uansett heller ikke forelå unnskyldende momenter knyttet til skadeårsaken og at kravet ikke var urimelig. Nemnda mente at lempingsadgangen forutsatte at klagers adferd var unnskyldelig enten i forhold til forsikringsplikten eller i forhold til skadeforløpet, og at klagers atferd var unnskyldelig i forhold til skadeforløpet grunnet manglende impulskontroll og modenhet. Nemnda kom til at regresskravet måtte lempes med 50 %.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 600 000

Avgjørelsen er av personvern hensyn noe forkortet.

Saksfremstilling

Saken gjelder regresskrav fra Trafikksforsikringsforeningen mot klager for skade voldt av uforsikret bil.

Klager kjøpte et kjøretøy som ble registrert i søsterens navn. Kjøretøyet skulle omregistreres til klager når han fylte 18 år og fikk førerkort. Kjøretøyet var uforsikret og avregistrert.

Klager og en venn arbeidet med bilen 9.2.25. Etterpå prøvekjørte klager bilen bort til en grusparkeringsplass, hvor han sladdet med bilen. Dette førte til steinsprutskader på en bobil som stod parkert like ved. Bobileieren beskrev hendelsen slik i skademeldingsskjemaet til sitt forsikringsforetak:

Jeg står parkert med min bobil på en parkering/grusplass. Da kommer kjøretøy B kjørende inn på plassen i høy hastighet og begynner å sladde. Kjøretøy B sladder to runder før jeg fikk stoppet dem. Bobilen min ble truffet, det haglet med store og små stein på min høyre side, front og bakpart. Den ene ruten på høyre side ble knust, hakk i frontruten, store skader på hele høyre siden.

Politiet ankom stedet og opprettet anmeldelse 9.2.25 med følgende forklaring. Av anmeldelsen fremgikk det at klager innrømmet at «han hadde sladdet rundt på plassen slik at det sprutet steiner, at han ikke hadde førerkort og at bilen han kjørte ikke var forsikret».

Av politiavhøret fremgikk det følgende om hendelsen:

(...) Mistenkte forklarte at han hadde kjøpt denne bilen for sine egne penger (...), men den stod registrert på hans søster. Den skulle registreres over på mistenkte snart etter han ble 18. Mistenkte hadde bilen like i nærheten og skrudde på den. Han var idag endelig ferdig med mye han skulle gjøre på bilen, og klarte ikke å la være å teste bilen litt. Mistenkte kjørte opp på en grusplass i nærheten og sladdet rundt. Han så at det stod en buss som alltid har stått der, men han la merke til at det også stod en bobil der uten å tenke mer over det. Mistenkte sladdet rundt, og så kom det en mann ut av bobilen som sa at det hadde sprutet stein på bilen hans som han skjønte at kom på grunn av sin egen kjøring uten at han tenkte over det på forhånd. (...)

Klagers søster bekreftet i et skriv til Trafikksforsikringsforeningen at kjøretøyet stod i hennes navn, men at det var avregistrert og uforsikret, og at kjøretøyet hadde stått på et lager for å bli skrudd på. Avslutningsvis skrev klagers søster at klager hadde påtatt seg alt ansvar for hendelsen, da han visste at «kjøretøyet ikke var registrert eller forsikret, og ikke skulle kjøres».

I samme brev forklarte klager også selv at han påtok seg «alt ansvar for hendelsen, skadene og erstatningen som vil komme og vil at erstatningskravet skal komme i mitt navn».

Trafikksforsikringsforeningen informerte 11.6.25 klager om at de hadde gjort opp skadene med skadelidte og krevde utlegget på kr 600 762 tilbakebetalt. Vedlagt kravet var skadetakst fra verksted som dokumenterte kostnadene ved reparasjon, samt bilder av det skadde kjøretøyet, som viste steinsprutskader på kjøretøyet.

Klager bestred 17.6.25 kravet og anmodet Trafikksforsikringsforeningen om å stille det i bero:

(...) Jeg erkjenner at jeg forårsaket skaden, men jeg var 17 år gammel på tidspunktet og dermed mindreårig. Jeg bestrider det totale kravet på kr 600 762,-, da jeg mener beløpet er urimelig høyt i forhold til situasjonen, og jeg har ikke fått mulighet til å uttale meg eller dokumentere min side av saken. (...)

Trafikksforsikringsforeningen svarte følgende dagen etter:

Som tidligere nevnt er Trafikksforsikringsforeningen (TFF) etter bilansvarsloven §10 forpliktet til å erstatte skaden påført motpart. Videre har TFF etter bilansvarsloven §13 hjemmel for å kreve tilbakebetalt sine utlegg fra eier eller fører. I tilfeller hvor fører er under 18 år vil krav bli sendt til verge. I dette tilfellet har du fylt 18 år og kravet er som tidligere avtalt sendt til deg. Dersom du mener at vedlagte dokument ikke skal være gyldig, imøteser vi snarlig tilbakemelding slik at kravet kan rettes til juridisk eier.

Det er selvfølgelig beklagelig at skaden ble så kostbar som den ble, men vi kan ikke se at den er urimelig i forhold til situasjonen. Taksten er godkjent av takstmann fra If. Skadevoldere blir ikke involvert i taksering av kjøretøy som blir foretatt av tekniske konsulenter.

I din e-post skriver du at du ikke har fått mulighet til å uttale deg eller dokumentere din side av saken. Vi kan ikke se at dette medfører riktighet all den tid vi har bedt om skademelding som er mottatt hos oss 28.02.2025. Videre har vi mottatt politidokumentene samt skademelding fra motpart. Kopi av denne skademeldingen ble sendt eier av kjøretøyet 19.02.2025.

Klager opplyste deretter at han hadde klaget saken inn til Finansklagenemnda. Klage ble mottatt hos Finansklagenemnda 18.6.25.

Klager har etter innsendt klage også sendt inn dokumentasjon på helsesituasjonen sin. Av dokumentene fremgikk det at klagers helseproblemer medførte manglende impulskontroll og konsekvenstenkning.

Klager krever lemping av kravet og anfører at han var 17 år på skadetidspunktet og derfor har begrenset ansvar. Klager erkjenner at han sladdet med vilje, men han hadde ingen intensjon om å skade noe eller noen. Det var en impulsiv og uoverveid handling, som han angrer sterkt på. Klager

signerte skademelding og ansvarserklæring uten å forstå de juridiske konsekvensene av det, men ville beskytte sin søster fra å få kravet rettet mot seg, og påtok seg derfor ansvaret selv. Selv opplever han ikke at han har fått forklare saken på egne premisser, og viser til at skademeldingen ble skrevet under sterkt press og uten at han forstod rekkevidden.

Klager mener at kravet er urimelig høyt, og ikke står i forhold til situasjonen og hans økonomiske evne til å betale. Klager mener at det finnes formildende forhold og viser til at han har hatt helseutfordringer over tid, herunder mangel på impuls kontroll. Klager mener dette viser at hendelsen ikke var planlagt eller ondsinnet, men et resultat av impulsivitet og dårlig dømmekraft.

Klager mener videre at sakene Trafikkforsikringsforeningen har vist til skiller seg fra hans sak og viser til at han ble værende på skadestedet, forklarte seg for politiet og hele tiden har tatt ansvar for det som skjedde.

Trafikkforsikringsforeningen krever regress for hele kravet og bestrider at det er grunnlag for lemping. Bal. § 13 oppstiller en objektiv regressadgang. Utgangspunktet etter bestemmelsen er full regress, men bestemmelsens første ledd siste punktum inneholder en lempingsregel som forutsetter at to kumulative vilkår er oppfylt: For det første må det fremstå urimelig at hele kravet må betales, og i tillegg må «atferden være unnskyldelig».

Trafikkforsikringsforeningen anfører at vilkåret om at «atferden er unnskyldelig» (unnskyldelighetskriteriet) kun gjelder forsømmelsen av å forsikre motorvognen/bruken av motorvognen til tross for manglende forsikringsdekning. Ordlyden oppstiller et regressansvar for den som har forsømt å forsikre motorvognen, og for den som bruker motorvognen med viten om at den ikke er forsikret, og i lempingsvilkåret vises det til at «atferden» må være unnskyldelig. I lovens forarbeider vises det til at bestemmelsen gjelder «personer som har forsømt sin forsikringsplikt», og at det åpnes for lemping der «den regresspliktiges forhold er unnskyldelig», se Ot.prp. nr. 24 (1959-1960) s. 26. Sett hen til lovens system tilsier dette at «atferden» og «den regresspliktiges forhold» klart henviser til forsømmelse av forsikringsplikten/bruk av bilen brukes trass kunnskap om manglende forsikring.

Det er på det rene at eieren av en motorvogn vil være regressansvarlig på objektivt grunnlag for forsømt forsikringsplikt, selv om skaden voldes når bilen kjøres av noen som låner den. Omstendigheter ved førerens bruk av bilen er ikke relevant under unnskyldelighetsvilkåret.

Trafikkforsikringsforeningen anfører at lagmannsrettsavgjørelsene RG-1994-218 og LF-2009-201341, jf. tingrettens dom TSUMO-2009-148070, gir klar støtte for at unnskyldelighetsvurderingen i § 13 første ledd siste punktum bare knytter seg til kunnskapen om manglende forsikring, og ikke selve skadehendelsen. Trafikkforsikringsforeningen viser også til Salten tingretts dom av 16.3.12, der tingretten uttalte følgende: «Bare dersom kravet kan virke urimelig og 'atferda er orsakande', kan retten redusere kravet når begge disse vilkår er oppfylt. 'Åtferda er orsakande' henviser til unnlattelse av å forsikre bilen». Trafikkforsikringsforeningen viser også til Søndre Østfold tingretts dom av 19.2.26, hvor retten uttalte at «atferden (...) knytter seg til forsømmelsen av forsikringsplikten, ikke til skyldfordelingen i selve ulykken». Trafikkforsikringsforeningen mener at dette tilsier at unnskyldelighetskriteriet knytter seg til forsikringsplikten.

Trafikkforsikringsforeningen mener at Finansklagenemndas sin praktisering av unnskyldelighetsvilkåret strider mot praksis fra lagmannsrettene, og at det ikke foreligger noen fast og konsistent praksis fra Finansklagenemnda i spørsmålet om unnskyldelighetsvilkåret. Trafikkforsikringsforeningen mener derfor at tidligere praksis fra nemnda ikke skal tillegges

rettskildemessig vekt i denne saken, og at nemnda må legge til grunn den utvikling og klargjøring som har skjedd i rettspraksis.

Det naturlige utgangspunktet er den vanlige språklige forståelsen av ordet «unnskyldelig», altså at det er noe som kan eller bør unnskyldes. Det følger klart og uttrykkelig av ordlyden at det skal vurderes om bruken («køyrde eller brukte») av motorvognen er unnskyldelig til tross for kunnskap om manglende forsikringsdekning.

Trafikkforsikringsforeningen anfører at det er dokumentert og sannsynliggjort at klager hadde faktisk kunnskap om at hans egen bil ikke var forsikret da han tok bilen i bruk og forårsaket skade. Dette fremgår av brevet fra klagers søster 27.2.25, politianmeldelsen 9.2.25, og av at klager bekreftet at bilen var uforsikret i avhør 11.2.25. Videre mener Trafikkforsikringsforeningen det ikke var noen fornuftig grunn til at kjøretøyet ble brukt. At en person på 17 år og 11 måneder uten førerkort ønsker å sladde med en bil han vet at ikke er forsikret, er ikke unnskyldelig «kjøring eller bruk», jf. bal. § 13.

Dersom Finansklagenemnda likevel mener at unnskyldelighetskriteriet knytter seg til både forsikringsplikten/bruk til tross for manglende forsikring og årsaken til skade, anfører Trafikkforsikringsforeningen at begge forhold må være unnskyldelige for at lempingsadgang skal foreligge.

Trafikkforsikringsforeningen viser at det er straffbart å kjøre bil uten førerkort, jf. vegtrafikkloven § 24. Dette gjelder uavhengig av om det skjer på offentlig vei, privat vei eller på et inngjerdet område, som i saken her. Trafikkforsikringsforeningen mener at kravets størrelse ikke er relevant ved vurderingen av om unnskyldelighetsvilkåret er oppfylt.

Trafikkforsikringsforeningen anfører subsidiært at adferden i denne konkrete saken under enhver omstendighet ikke var unnskyldelig. Klager tok et bevisst valg om å «sladde rundt på plassen slik at det sprutet steiner» som forårsaket omfattende skader på et annet kjøretøy som var godt synlig for klager. Klager hadde heller ikke førerkort ved skadeforvoldelsen. Trafikkforsikringsforeningen kan ikke se at skadelidtes alder eller helseutfordringer endrer dette. Trafikkforsikringsforeningen mener at klagers helse er et forhold som ligger under vurderingen av skyldgrad, altså ansvarsgrunnlaget, og at den ikke kan virke unnskyldende i relasjon til skadeårsaken.

Trafikkforsikringsforeningen anfører at det følger av grunnleggende erstatningsrett at subjektive og individuelle forhold, som begrenset erfaring eller sløvheter, ikke fritar for ansvar, jf. Advokatansvar (Rt. 1994 s. 1430), jf. også Hagstrøm og Stenvik, Erstatningsansvar (2019) s. 140, og at klagers mangel på impuls kontroll og konsekvenstenkning tvert imot medfører en sterk oppfordring til å ansvarsforsikre kjøretøyet.

Trafikkforsikringsforeningen mener uansett at kravet ikke er «urimelig», da det klare utgangspunktet er at skadelidte har krav på å få dekket sitt økonomiske tap. Lempingsadgangen for urimelig tyngende krav er snever, og er ment å dekke tilfeller der normal tapsutmåling slår særdeles skjevt ut, jf. HR-2025-2081-A. Klager tok et bevisst valg om å sladde på grusplassen, og det forårsaket skader på et annet kjøretøy som var godt synlig for klager. Det var påregnelig for klager at det oppstod skader i størrelsesorden kr 600 000. Trafikkforsikringsforeningen legger til grunn at klager som lærling har lønn mellom 30 og 50 % av lønnsspennet kr 500 000–900 000, og at han uten boutgifter vil kunne begynne å nedbetale regresskravet ved hjelp av en nedbetalingsplan, og mener at det derfor ikke er urimelig for klager å betale hele kravet. Det foreligger derfor ikke grunnlag for lemping.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om regresskravet mot klager skal lempes.

Etter det opplyste har Trafikksforsikringsforeningen utbetalt erstatning til skadelidte etter bal. § 10. Det følger av bal. § 13 første ledd at Trafikksforsikringsforeningen kan kreve tilbakebetalt sine utlegg etter bal. § 10:

§ 13. (attsøkjingsrett når motorvogna skulle vore trygda, men ikkje er det).

Dei trygdelaga som har reidd ut skadebot etter § 10 fyrste leden, kan søkja utlegget att, anten nokon er ansvarleg for skaden etter vanlege skadebotreglar eller ikkje, hjå den som forsømde å trygda motorvogna, eller hjå den som kørde eller brukte henne då skaden vart gjord, endå han visste eller måtte vita at vogna ikkje var lovleg trygda. Om motorvogna vert nytta urettmessig, svarar brukaren i staden for eigaren. Kjem det til å verka urimeleg i fall heile kravet lyt svarast, og åtferda er orsakande, kan retten minka kravet.

Den generelle lempingsregelen i skadeserstatningsloven § 5-2 kommer ikke til anvendelse. Skadeserstatningslovens regler kommer bare til anvendelse når ikke annet følger av lovgivningen ellers, jf. skl. § 5-5. Bal. § 13 siste punkt er dermed en spesialregel som må gå foran den alminnelige lempingsregelen i skl. § 5-2, jf. også AKN-1773.

Bestemmelsen gir Trafikksforsikringsforeningen rett til å kreve full regress hos den som forsømte å forsikre kjøretøyet, eller hos den som kjørte det da skaden skjedde, forutsatt at vedkommende visste eller måtte vite at kjøretøyet var uforsikret. Regressretten gjelder dermed overfor eier av kjøretøyet, eller hos den som brukte/kjørte kjøretøyet, så lenge vedkommende visste eller måtte vite at kjøretøyet var uforsikret.

Kjøretøyet var registrert i navnet til klagers søster. Selv om det var klager som hadde betalt kjøretøyet, er det klagers søster som regnes som eier etter bal. § 15. Det er imidlertid ikke avgjørende for regressadgangen i denne saken, da det uansett var klager som kjørte kjøretøyet da skaden oppstod. Det fremgår av sakens dokumenter at klager selv har opplyst til politiet at kjøretøyet var uforsikret. Dette innebærer at Trafikksforsikringsforeningen i utgangspunktet kan kreve hele sitt utlegg tilbakebetalt av klager.

Bal. § 13 siste punktum er en lempingsregel som gir adgang til å redusere kravet på gitte vilkår. Det var lovgivers intensjon at lempingsadgangen etter denne bestemmelsen skulle være snevrere enn etter bal. § 12, og skjønnsstemaet i § 13 er «noe innsnevret i forhold til den generelle regel i skadeerstatningsloven», jf. Engstrøm, Andresen og Bryn, 2005, s. 194. To kumulative vilkår må være oppfylt dersom regresskravet skal lempes; det må være urimelig at hele kravet innfris og atferden være unnskyldelig, jf. § 13 siste punktum.

Den ene forutsetningen er at «åtferda er orsakande». Uttrykket «atferda» omfatter klarligvis brudd på forsikringsplikten, som er det bestemmelsen gjelder. Derimot er det omstridt om uttrykket også omfatter adferden knyttet til selve skaden. Ordlyden er vid nok til å omfatte også dette. Trafikksforsikringsforeningen peker på at bestemmelsen gjelder brudd på forsikringsplikten, og at den skadevoldende adferden ikke har betydning for eier hvis fører er en annen, men nemnda kan ikke se at dette er tilstrekkelig til å tolke ordlyden innskrenkende.

Trafikksforsikringsforeningen mener en innskrenkende tolkning også følger av forarbeidene. I Ot.prp. nr. 24 (1959-1960) s. 26 står det følgende om § 13:

Departementet har formet bestemmelsen slik at den uttrykkelig begrenses til regresskrav mot personer som har forsømt sin forsikringsplikt, og videre slik at den danner et supplement til hovedbestemmelsen om regress i utkastets § 12. Regelen gir som utgangspunkt full regress på objektivt grunnlag mot den forsømmelige, men åpner adgang for retten til å sette regresskravet ned i tilfelle hvor den regresspliktiges forhold er unnskyldelig og det fulle ansvar ville virke urimelig.

Det følger av denne delen av forarbeidene at regresskravet kan settes ned hvis det fulle ansvar ville virke urimelig og «den regresspliktiges forhold er unnskyldelig». Derimot omtaler verken dette avsnittet eller proposisjonen for øvrig nærmere hvilke «forhold» som skal vurderes under unnskyldighetsvilkåret.

Trafikkforsikringsforeningen viser også til LG-1992-1221, hvor en 15 år gammel gutt som hadde lånt en moped uten skilter forårsaket en trafikkulykke og ble selv påført en alvorlig hodeskade. Lagmannsrettens flertall vurderte at han enten visste eller måtte ha visst om den manglende forsikringen, og konkluderte med at saksøkers rett til erstatningsutbetaling bortfalt som følge av regressbestemmelsen i § 13. Selv om føreren var blitt påført en stor hjerneskade, ble ikke spørsmålet om lemping reist.

Trafikkforsikringsforeningen viser også til Salten tingretts dom av 16.3.12 (sak 11-187124TVI-SALT), hvor eier ikke hadde betalt forsikringspremie, og hvor eier og bruker ble holdt solidarisk ansvarlig for kravet på kr 862 039 med følgende begrunnelse:

Ansaret for (...) er objektivt og hvorvidt hun visste om at bilen var forsikret er ikke relevant for dette er eiers ansvar. (...) Retten kan ikke se at det for noen av dem er unnskyldelig at bilen ikke var forsikret. Hvis man ikke har råd til å betale forsikring på bilen, er konsekvensen at man ikke kan bruke bilen.

Nemnda kan ikke se at disse avgjørelsene klargjør at «åtfërda» bare gjelder forsikringsplikten og ikke adferden i forhold til skaden.

Samtidig er det flere nemndsavgjørelser som tilsier at «åtfërda» refererer både til forsikringsplikten og skadevolderens adferd. Nemnda viser til AKN 1773 med henvisning til tidligere underrettspraksis, AKN 2235, AKN 2032, AKN 2292 og FinKN 2012-216. Utgangspunktet for nemnda er at tolkning i favør av klager videreføres med mindre det foreligger klar rettspraksis for en motsatt løsning. Nemnda kan ikke se at dette er tilfellet her.

Trafikkforsikringsforeningen anfører at begge forhold må være unnskyldelige for at lempingsadgang skal foreligge. Nemnda kan ikke se at formuleringen «åtfërda er orsakande» støtter en slik løsning, og den er heller ikke i samsvar med nemndspraksis, jf. AKN 1773.

Spørsmålet blir derfor om klagers adferd er unnskyldelig enten i forhold til forsikringsplikten eller i forhold til skadeforløpet.

Vedrørende forsikringsplikten har klager opplyst at han visste at kjøretøyet ikke var forsikret. Etter det opplyste skyldtes manglende forsikring at kjøretøyet ikke var registrert og heller ikke skulle brukes før klager fylte 18 år. Dette er likevel ikke unnskyldelig når klager til tross for manglende forsikring bruker bilen.

Vedrørende skadeårsaken har klager opplyst at han ikke gjorde det for å forårsake skade, og at det var en impulsiv og uoverveid handling. Dette må sees i sammenheng med at klager kun var 17 år på skadetidspunktet og også har opplyst om helseproblemer. Helseproblemer er i utgangspunktet ingen unnskyldning for å kjøre bil uten forsikring, men manglende impulskontroll og modenhet i forhold til å forstå konsekvensene av sine handlinger kan være det. Nemnda peker også på at kjøringen i hovedsak skapte risiko for tingsskade, og at det også var tingsskade som materialiserte seg. Nemnda viser her til Rt-2004-165, hvor en 19 år gammel gutt ble dømt for å sette fyr på et eldresenter. Foretaket som dekket skaden på bygningen krevde regress mot brannstifteren. Kravet ble lempet bl.a. under hensyn til at brannstiftelsen skjedde som en innskyttelse i en noe forvirret tilstand, og at det var snakk om et regresskrav fra et forsikringsselskap. Nemnda mener dommen tilsier at klagers forhold må regnes som unnskyldelig.

Spørsmålet blir da om det vil være urimelig dersom kravet må innfris.

Trafikkforsikringsforeningen krever hele sitt utlegg på kr 600 762 tilbakebetalt av klager. Det er lite praksis som behandler spørsmålet om lemping etter bal. § 13 siste punktum. I sakene hvor nemnda har behandlet spørsmålet om regresskravets rimelighet, har kravene vært vesentlig lavere.

Klager er som nevnt 17 år. Etter det opplyste er han lærling, men det foreligger ikke nærmere opplysninger om klagers inntekt. Det fremgår videre at klager har samboer som eier huset de bor i, og det fremstår dermed ikke som klager har boutgifter av betydning per i dag.

I mangel av andre kilder viser nemnda til Rt-2004-165, hvor kravet var kr 1,5 millioner. Dette ble lempet med 50 %. Nemnda mener derfor kravet bør lempes med 50 %.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Klager gis delvis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant) og Fanny Helle (forbrukerrepresentant).